Vaaben mod mig, kan ikke undre mig, da mit Navn staar blandt de første Underskrifter, nemlig som daværende Formand for Borgerrepræsentationen i Ribe, men efter at have gjennemset dem, finder jeg dem ikke farlige, thi hvad de indeholde, kjendte jeg iforveien. Derimod kunde jeg have ønsket endnu et Aktstykke, nemlig Afskrift af Ribe Raadstueprotokol. Jeg har Oplysning fra rette Vedkommende om, at Saadant ikke findes i Arkivet, men jeg veed, hvad der staar deri, nemlig, at Kommunen kun paa den Betingelse, at Holmens Gjennemskjæring skete umiddelbart efter Kanalgravningen, vilde garantere for det dertil foreslaaede Beløb. Jeg vilde ønske, at Regjeringen eller Hr. Carlsen havde kunnet finde denne Afskrift, thi den viser endnu tydeligere, hvorledes Kommunen vægrede sig, inden den gik ind paa denne, som jeg har tilladt mig at kalde, lokkende eller truende Hjælp. Den høitærede Minister vil vistnok ogsaa baade i og mellem Linierne have læst, at Ribe Kommunalbestyrelse kun nødtvungen gik ind derpaa, og at det ikke kunne undgaas, uden at skyde den Haand fra sig, som Regjeringen rakte den. Derfor blev man nødt til at give en saadan Erklæring, som blev forlangt, men hvor ofte har man ikke sagt, at man ansaa det for at være et Statsanliggende, fordi det var Noget, som Kommunen ikke selv kunde udføre. Den høitærede Minister siger, at man gik endnu videre, men den høitærede Minister maa da ikke have lagt Mærke til, hvorledes man gik videre. Først gik man videre til de 20,000 Rd., som man efter Grøves Plan vilde have tilskudt, idet man sagde, at man haabede, at Handelsstanden vilde kunne tilskyde en hel Del mere og endog gaa til 35,000 Rd., men idelig og idelig gjorde man Regjeringen bekjendt med, at man under alle Omstandigheder ansaa det for at være et Statsanliggende. Regjeringen tog ogsaa Sagen i sin Haand, forsaavidt Regjeringens Konsulent skulde have Opsigt med Arbeidets Udførelse, men det skete ikke; man ventede og ventede, men Ingen kom tilstede, som rigtig kunde tage fat paa Sagen, og tildels derfor blev det ikke udført i rette Tid, ligesom det af den Grund kom til at koste betydeligt Mere. Regjeringen holdt imidlertid fast paa Bestemmelsen om de 35,000 Rd. og mente, at Ribe Kommune maatte staa i Stikken for hele Resten. Det har for mig ingen Betydning, at Justitsraad Carlsen her siger, at man har faaet Alt, hvad man kunde vente, af dette Projekt. Dette burde denne gode Mand have sagt Ribe Kommune den Gang; thi hverken Ribe Kommune eller Havnekommission vilde vistnok da være gaaede ind derpaa, hvis han havde sagt, at man ikke kunde vente Mere end at faae en Gjennemskjæring i en lige Linie og en Rektificering af det krumme Aaløb, og at det, naar man kom ud i Dybet, ikke vilde vare længe, inden det Hele blev opfyldt med Sand, saa at Udløbet vilde blive lige saa grundt som før, og at der ingen større Skibe kunde komme ind. Dersom Justitsraad Carlsen havde sagt os dette, som han nu siger, den Gang, saa er det ganske vist, at Ribe Kommune aldrig var gaaet ind derpaa. Jeg undrer mig rigtignok over, at han udtaler det nu, og at han ikke sagde det den Gang. Den Mand, som den Gang havde Roret i sin Haand, som vi betroede os til og stolede paa gjennem Regjeringen vilde skaffe os, hvad vi behøvede til at udføre Arbeidet, ham kunde vi allermindst tro om, at han virkelig ikke ventede nogen Forbedring. Hvis de Folk, som vi satte vor Lid til, havde sagt i Forveien, at vi i Virkeligheden ikke vilde faae nogen Forbedring, saa vilde vi naturligvis ikke være gaaede ind paa saadant Forelægende. Det er ligesom en Mand, der havde Roret i sin Haand og havde ført os ud paa det vilde Hav, saa vilde stryge Seilet og gaa bort med Roret og Ankeret. Han siger dernæst, at Arbeidet ikke har været resultatløst. At det ogsaa har været meget til Fordel, er ganske vist, men dog især først, som han siger, naar Arbeidet var blevet fuldført . . .